

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 93.591 van 27 februari 2001
in de zaken A. 79.019/XIV-845
A. 79.020/XIV-847.**

In zake : I. XXX
II. XXX,
die woonplaats kiezen bij
Advocaat B. STAELENS,
kantoor houdende te 8000 BRUGGE,
Bevrijdingslaan 4/1 Canadesen Hof

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door
de Minister van Binnenlandse Zaken.

DE VOORZITTER VAN DE XIVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van
Joegoslavische nationaliteit, op 18 juni 1998 heeft
ingediend om de vernietiging te vorderen van de
beslissing van 7 april 1998 van de Vaste
Beroepscommissie voor vluchtelingen, Tweede
Nederlandse Kamer, waarbij wordt geweigerd hem als
vluchteling te erkennen;

Gezien het verzoekschrift dat XXX van
Joegoslavische nationaliteit, op 18 juni 1998 heeft
ingediend om de vernietiging te vorderen van de
beslissing van 7 april 1998 van de Vaste
Beroepscommissie voor vluchtelingen, Tweede
Nederlandse Kamer, waarbij wordt geweigerd haar als
vluchteling te erkennen;

Gelet op de beschikkingen van 16 juli 1998
waarbij aan de verzoekende partijen het voordeel van
de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gezien het verslag opgemaakt door Eerste Auditeur R. VANDER ELSTRAETEN;

Gelet op de beschikkingen van 14 maart 2000 die de neerlegging ter griffie van de verslagen en van de dossiers gelast;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen en gezien de laatste memorie van de verzoekende partijen;

Gelet op de beschikking van 4 januari 2001 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 17 januari 2001;

Gehoord het verslag van Kamervoorzitter A. BEIRLAEN;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat J. GOETHALS die, loco B. STAELENS verschijnt voor de verzoekende partijen, en van Advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Eerste Auditeur R. VANDER ELSTRAETEN;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Over de procedure.

Overwegende dat de memories van antwoord in beide zaken drie dagen te laat werden ingediend; dat, overeenkomstig artikel 21, vijfde lid, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State, deze

memories ambtshalve uit de debatten moeten worden geweerd;

2. Over de samenvoeging van de zaken.

Overwegende dat de echtgenoten XXX en XXX ieder in een afzonderlijk verzoekschrift opkomen tegen de weigering om hen als vluchteling te erkennen; dat de afwijzende beslissing, die ten aanzien van de vrouw werd genomen, steunt op de niet-erkenning van haar echtgenoot; dat in het belang van een goede rechtsbedeling het derhalve aangewezen is beide zaken wegens verknochtheid samen te behandelen en te berechten;

3. Over de gegevens van de zaken.

Overwegende dat de gegevens van de zaken als volgt kunnen worden samengevat :

3.1. De echtgenoten XXX en XXX, beiden van Joegoslavische nationaliteit, vragen op 15 maart 1994 om erkenning van de hoedanigheid van vluchteling.

3.2. Deze aanvragen werden op 31 oktober 1997 door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verworpen.

Wat de man betreft, rust de weigeringsbeslissing van de Commissaris-generaal op volgende gronden :

"Betrokkene beweert afkomstig te zijn uit Vidimriq, Kosovo. Hij zou als student gesympathiseerd hebben met de mijnwerkers te Trepça die van 22 tot 28 februari 1989 in staking waren. Als steun zouden de studenten te Mitrovica een bijeenkomst gehouden hebben. Op 17 november 1989 zou betrokkene deelgenomen hebben aan een grote manifestatie te Pristina van de arbeiders, waar ook een delegatie van studenten zou bij betrokken geweest zijn. Sinds januari 1990 zou betrokkene lid

geweest zijn van het DLK (Democratische Liga Kosovo) in zijn dorp. Betrokkene zou evenals zijn broer M., deel uitgemaakt hebben van het presidentschap van zijn dorp. Op 16 juli 1990 zou betrokkene gearresteerd zijn. Hij zou in Mitrovica door een viertal politiemannen aangehouden zijn op straat en meegenomen zijn. Hij zou ondervraagd en mishandeld geweest zijn. De politie zou tevens bewijzen gehad hebben dat betrokkene had deelgenomen aan de manifestatie in 1989. Een aantal dagen later zou betrokkene veroordeeld zijn geweest tot twee en een half jaar gevangenisstraf zonder voor de rechtbank verschenen te zijn. Op 19 januari 1993 zou betrokkene vrijgelaten zijn, maar hij zou zich op 21 januari 1993 opnieuw moeten hebben presenteren. Betrokkene besloot echter het land te verlaten en vluchtte richting Macedonië (Skopje). Daar zou hij enige maanden verbleven hebben. Op 15 mei 1993 zou betrokkene naar Kosovo zijn teruggekeerd en zou er traditioneel gehuwd zijn. Een maand later (28 juni 1993) zou betrokkene asiel hebben aangevraagd in Duitsland. Deze aanvraag werd op 11 september 1993 afgewezen. Betrokkene besloot hierop terug te keren naar Macedonië. Op 31 oktober 1993 zou betrokkene zijn partner te Elez Han (Kosovo) gaan halen zijn en zou besloten hebben opnieuw het land te verlaten richting Duitsland. Door omstandigheden zou hij nog een hele tijd in Duitsland verbleven hebben, alvorens hij naar België kwam in maart 1994 en alhier een asielaanvraag indiende. Ter staving van zijn asielaanvraag legde betrokkene volgende documenten neer: een attest van het uitzitten van een straf afgeleverd door de gevangenis van Mitrovica en een vrijlatingsbewijs van 19 januari 1993.

Niettegenstaande een initiële gunstige ontvankelijkheidsbeslissing, zijn er in deze fase van de procedure onvoldoende elementen aanwezig om geen enkel geloof meer te hechten aan betrokkenes verklaringen.

Vooreerst dient er worden vastgesteld dat er een aantal leemtes en tegenstrijdigheden bestaan tussen de opeenvolgende verklaringen van betrokkene. Zo verklaarde betrokkene in zijn dringend beroep nooit zelf een functie uitgeoefend te hebben binnen het LDK, terwijl hij in zijn verhoor ten gronde verklaarde zelf lid geweest te zijn van het presidentschap in zijn dorp.

Verder kan opgemerkt worden dat, ook al zou betrokkene als student deelgenomen hebben aan bijeenkomsten ten voordele van de mijnwerkers te Trepca, of aan de manifestatie van 17 november 1989, hij niet aannemelijk heeft gemaakt dat zijn LDK-lidmaatschap en zijn deelname aan de vermelde bijeenkomsten en manifestaties, in verband kunnen gebracht worden met zijn aanhouding (16 juli 1990)

en zijn gevangenisstraf van twee en een half jaar (opsluiting tot twee en een half jaar gevangenisstraf op basis van videocassette is onwaarschijnlijk, geen verduidelijking welke bewijzen Serviërs tegen hem hadden,...)

Bovendien kunnen twijfels rijzen bij de gevangenisstraf zelf. Betrokkene zou zonder ooit geconvoceerd te zijn of te zijn veroordeeld voor een tribunaal zijn opgesloten. Deze handelswijze is geen gangbare praktijk in Kosovo. Wat betreft de documenten die betrokkene neerlegde in verband met deze gevangenisstraf kan het volgende opgemerkt worden: de authenticiteit van deze stukken is geenszins gewaarborgd. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt namelijk dat het voor personen van etnisch Albanese origine gemakkelijk is zich te voorzien van valse of vervalste documenten.

Bovendien moet erop gewezen worden dat betrokkene aanvankelijk beweerde tot 8 maart 1994 in Macedonië gebleven te zijn. Hij zou er voor zijn werk aldaar veel gereisd hebben en zou in Skopje in mei 1993 gehuwd zijn. Gedurende bijna anderhalf jaar zou betrokkene geleefd hebben bij de tante van zijn partner. Betrokkene ontkende tevens ooit in een ander land asiel te hebben aangevraagd. Slechts op het moment dat hij opnieuw verhoord werd en geconfronteerd werd met vertrouwelijke informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waaruit blijkt dat betrokkene reeds een asielaanvraag in Duitsland indiende in juni 1993, gaf betrokkene toe dit feit te hebben verzwegen. Het is duidelijk dat betrokkene de Belgische autoriteiten op intentionele wijze trachtte te misleiden.

Tot slot kan nog vermeld worden dat betrokkene beweerde terugkeer naar Kosovo in oktober 1993 onverenigbaar is met een gegronde vrees voor vervolging in zijn hoofd.

Uit wat voorafgaat kan niet worden besloten tot het bestaan van een vrees voor vervolging in de zin van art. 1, par. A, lid 2, van de Conventie van Genève van 28 juli 1951 in hoofd van betrokkene."

Wat de vrouw betreft, wijst de Commissaris-generaal erop dat deze haar aanvraag steunt op de door haar man ingeroepen motieven.

3.3. Verzoekers tekenen tegen deze weigeringsbeslissing op 14 november 1997 hoger beroep aan bij de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen.

3.4. De beroepen worden opgeroepen op de zitting van 7 april 1998.

Dezelfde dag neemt de gemachtigde bijzitter van de Tweede Nederlandse Kamer van de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen de thans bestreden beslissingen, waarbij de beroepen ontvankelijk maar ongegrond worden verklaard en de erkenningen in de hoedanigheid van vluchteling derhalve worden geweigerd.

De beslissing waarbij het hoger beroep van de man wordt verworpen rust op volgende redengeving :

"Overwegende dat appellant voorhoudt dat hij van Albanese origine is en uit Kosovo afkomstig; dat hij als student zou gesympathiseerd hebben met de staking van de mijnwerkers van Trepça in februari 1989; dat hij op 17 november 1989 deelnam aan de massabetoging van arbeiders in Pristina; dat hij sedert januari 1990 lid was van de Democratische Liga van Kosovo (LDK); dat hij op 16 juli 1990 werd aangehouden en een gevangenisstraf van twee en een half jaar diende te ondergaan zonder evenwel ooit voor een rechtbank te zijn verschenen; dat hij op 19 januari 1993 werd vrijgelaten op voorwaarde van zich op 23 januari 1993 terug aan te bieden; dat hij evenwel het land ontvluchtte en zich in Skopje vestigde; dat hij in mei 1993 terug naar Kosovo keerde om er te huwen; dat hij op 29 juni 1993 een asielaanvraag indiende in Duitsland die op 16 augustus 1993 werd afgewezen; dat hij in oktober zijn echtgenote in Kosovo ging halen en terug naar Duitsland keerde; dat zijn echtgenote er op 10 november 1993 een asielaanvraag indiende die op 22 december 1993 werd afgewezen; dat zij in maart 1994 met onbekende bestemming uit Duitsland vertrokken; dat hij op 15 maart 1994 een asielaanvraag in België indiende;

Overwegende dat de bestreden beslissing terecht stelt dat appellant gepoogd heeft de Belgische overheden op intentionele wijze te misleiden; dat hij immers steeds ontkend heeft in een ander land asiel te hebben aangevraagd; dat dergelijke misleidingen de geloofwaardigheid van het asielrelaas ernstig aantasten;

Overwegende dat appellant ter staving van zijn asielrelaas een aantal documenten neerlegt; dat hij niet aantoont dat deze documenten authentiek zijn;

dat aldus het vonnis werd afgeleverd door de gevangenis van Mitrovica; dat volgens een schrijven van de Belgische Ambassadeur in Belgrado van 4 februari 1998 dergelijk document naar vorm ongeldig is aangezien een vonnis enkel geveld wordt door de bevoegde rechtbank en niet door een gevangenis; dat voorts volgens algemene informatie een brief voor ontslag uit de gevangenis ondermeer de ten gronde liggende strafuitspraak bevat, de exacte benaming van het veroordelend gerecht; dat dergelijke informatie op voormeld document ontbreekt of onvolledig is; dat aldus vermeld wordt dat appellant veroordeeld wordt voor vijandige propaganda overeenkomstig artikel 133 en 134, zonder verwijzing naar ook maar enig wetboek; dat deze documenten derhalve geen bewijswaarde hebben;

Overwegende dat appellant een stuk neerlegt van het Kosovo Informatiecentrum van Pristina van 19 juni 1996; dat uit dit stuk moet blijken dat appellants familie geïdendeerd wordt; dat dit stuk echter melding maakt van het in het openbaar toebrengen van slagen aan MUSA HALITI; dat aan voormelde persoon slagen werden toegebracht omdat hij inwoner van Mitrovica is;

Overwegende dat de bestreden beslissing een aantal tegenstrijdigheden vaststelt; dat noch in het verzoekschrift, noch tijdens het verhoor ter zitting een aannemelijke verklaring wordt gegeven voor deze tegenstrijdigheden; dat hij immers tijdens het verhoor in dringend beroep uitdrukkelijk verklaarde nooit enige functie te hebben uitgeoefend binnen de LDK daar waar hij tijdens het verhoor ten gronde uitdrukkelijk verklaart in de leiding van de organisatie te hebben gezeten; dat in redelijkheid niet kan worden aangenomen dat dergelijke fundamentele verschillen te wijten zouden zijn aan de tolk; dat ter zitting bijkomende tegenstrijdigheden worden vastgesteld; dat hij ter zitting immers uitdrukkelijk verklaart nooit te zijn teruggekeerd naar Kosovo; dat hij bij de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen verklaarde te zijn teruggekeerd naar Mitrovica om er te huwen (zie verhoorverslag van 22 mei 1997); dat dit de geloofwaardigheid van zijn relaas verder aantast;

Overwegende dat de verklaringen van de kandidaat-vluchteling coherent en consistent moeten zijn; dat het voordeel van de twijfel slechts kan worden toegekend wanneer men overtuigd is van de geloofwaardigheid van diens verklaringen (UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, januari 1992, p. 53); dat dit in casu niet het geval is;

Overwegende dat appellant niet aantoonde dat hij de bescherming van het land waarvan hij de nationaliteit heeft niet kan of niet wil invoeren

omwille van een gegronde vrees voor vervolging wegens ras, nationaliteit, godsdienst, het behoren tot een sociale groep of zijn politieke mening overeenkomstig artikel 1 A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951."

De beslissing waarbij het hoger beroep van de vrouw wordt afgewezen is als volgt gemotiveerd :

"Overwegende dat appellante samen met haar echtgenoot, XXX, in maart 1994 in België aankwam;
Overwegende dat appellantes advocaat ter zitting verklaart dat haar cliënte haar aanvraag om als vluchteling te worden erkend, verbindt aan de asielaanvraag van haar echtgenoot; dat zijn geen eigen motieven inroept;
Overwegende dat bij beslissing van 7 april 1998 aan XXX de status van vluchteling werd geweigerd;
Overwegende dat appellante derhalve niet aantoont dat zij de bescherming van het land waarvan zij de nationaliteit bezit niet kan of niet wil invoeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging wegens haar ras, nationaliteit, godsdienst, het behoren tot een sociale groep of haar politieke overtuiging zoals bepaald in artikel 1 A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951."

4. Over de gegrondheid van het beroep van XXX

4.1.1. Overwegende dat in het eerste middel, afgeleid uit de schending van de rechten van verdediging, verzoeker laat gelden dat hij onmogelijk kan nagaan of de vertaling correct is verlopen nu voor het Commissariaat-generaal de Albanese tolk Franstalig was, dat voor de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen het een Nederlandstalige tolk was, doch hij niet alles heeft kunnen begrijpen wat deze tolk aan de voorzitter heeft meegedeeld, dat hij ernstige vermoedens heeft om te besluiten dat beide tolken weliswaar de Albanese taal machtig waren, maar eerder Servischgezind waren, dat de tolk voor het Commissariaat-generaal hem immers een aantal keren heeft meegedeeld dat hij bepaalde verklaringen niet moet afleggen omdat dit "ongeloofwaardig" zou

overkomen, dat hij de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen een aantal algemene beschouwingen in aanmerking wenste te laten nemen, zo onder meer de toestand van de Albanezen in Kosovo, hoe de Servische autoriteiten en medebewoners ten aanzien van de Albanezen stonden, dat de voorzitter deze beschouwingen niet heeft willen aanhoren omdat deze niet relevant zouden zijn voor zijn dossier, dat het teneinde een individuele situatie te kunnen beoordelen onontbeerlijk is de algemene situatie te schetsen;

4.1.2. Overwegende dat in zoverre het middel betrekking heeft op het verhoor op het Commissariaat-generaal het niet in aanmerking kan worden genomen, want het is niet gericht tegen de bestreden beslissing; dat het feit dat verzoeker niet alles heeft kunnen begrijpen wat de tolk tegen de voorzitter zegde, geenszins betekent dat de bijstand van de tolk gebrekkig was, maar er enkel op wijst dat betrokkene de rechtsplegingstaal niet voldoende machtig was; dat het afleggen door de tolk van de in artikel 57/20 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen voorgeschreven eed, de vreemdeling de nodige garanties geeft inzake de correctheid van de vertalingen; dat uit de stukken van het dossier niet blijkt -en verzoeker ook niet beweert- dat tegen het niet mogen verstrekken van de nodig geachte mondelinge uitleg bezwaar zou zijn aangetekend; dat het proces-verbaal van de zitting alvast geen melding maakt van enig voorbehoud; dat verzoeker deze schending van de rechten van de verdediging niet voor het eerst voor de Raad van State kan aanvoeren; dat in zoverre het middel ontvankelijk is, het niet gegrond is;

4.2.1. Overwegende dat in het tweede middel, ontleend aan de schending van de motiveringsplicht, verzoeker laat gelden dat de bestreden beslissing op onjuiste en juridische onaanvaardbare motieven steunt, dat hij in geen geval heeft gepoogd de Belgische overheden op intentionele wijze te misleiden, dat hij immers bij zijn aankomst in België had vernomen dat men best niet vermeldt dat er reeds in Duitsland asiel werd aangevraagd om reden dat het asiel in België onmiddellijk zou worden afgewezen, dat hij zich naar deze richtlijnen heeft gedragen, zich niet realiserend welke de gevolgen zouden kunnen zijn, dat hij wel degelijk de authenticiteit van de door hem voorgelegde stukken in de mate van het mogelijke heeft aangetoond, dat de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen ten onrechte het stuk afgeleverd door de gevangenis van Mitrovica als een vonnis kwalificeert, dat uit de opstelling en de inhoud van dit stuk blijkt dat het niet om een vonnis, maar om een gevangenisbriefje gaat, dat de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen verwijst naar een schrijven van de Belgische ambassade in Belgrado van 4 februari 1998, welke op het ogenblik van het inkijken van het dossier, niet in het bundel stak, dat met deze brief dan ook geen rekening kan worden gehouden, dat bovendien niet is aangetoond of aan de Belgische ambassadeur een fotokopie van de voorgelegde documenten werd overgemaakt, dat dan ook niet kan worden gesteld dat de Belgische ambassadeur in Belgrado de juiste inlichtingen heeft ontvangen om een juiste informatie te verstrekken, dat ten onrechte wordt gesteld dat de brief voor ontslag uit de gevangenis niet de exacte benaming van het veroordelend gerecht vermeldt, dat immers duidelijk wordt gesteld dat "de veroordeelde veroordeeld is door de gemeentelijke rechtbank van Mitrovica door vonnis dragende het nummer K.Z. 331/90 van 20 juli 1990 voor volgend strafrechtelijke delict : vijandigheden tegen

de staat, overeenkomstig de artikelen 133-134", dat bovendien het verslag van de duur van de gevangenisstraf duidelijk verwijst naar de artikelen in het Strafwetboek RSFY, zijnde de artikelen 133, § 1 en 134, dat de voorgelegde stukken wel degelijk bewijskrachtig zijn, dat indien de overheid van oordeel is dat geschreven stukken vals zijn, zij moet motiveren waarom zij tot een dergelijke conclusie meent te kunnen komen, dat uittreksels uit de nieuwsbrief van het Kosovo Informatiecentrum aantonen dat zijn familie in 1996 nog altijd wordt vervolgd en slachtoffer is van Servische gewelddaden, dat de vermeldingen dat XXX werd ineengeslagen omdat hij inwoner van Mitrovica is dit juist bewijst, terwijl de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen net het tegenovergestelde wenst aan te nemen, dat bovendien zijn broer na zijn vlucht opgepakt is geworden en het slachtoffer is geworden van gewelddaden, dat deze broer door de Commissaris-generaal als politiek vluchteling werd erkend, dat hij ook nog een "report n° 174 op de repressie van Servische politie en officiële tegen de Albanezen in Kosovo in de periode van 4 tot 11 december 1993" heeft voorgelegd waarin letterlijk staat opgenomen "In Vidimiriq nabij Mitrovica hebben ongeveer dertig agenten de huizen van S., R. en I. omsingeld en doorzocht naar wapens", dat de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen met deze informatie echter geen rekening heeft willen houden, dat de door de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen in aanmerking genomen tegenstrijdigheden moeilijk als tegen-strijdigheden kunnen worden beschouwd, nu zij in feite een verdere detaillering van zijn verhaal inhouden;

4.2.2. Overwegende dat, verre van de onjuistheid van het eerste motief, ontleend aan het misleiden van de Belgische autoriteiten, aan te tonen, verzoeker

integendeel toegeeft de asielaanvraag in Duitsland wetens en willens te hebben verzwegen om zijn kansen op erkenning in België te verhogen; dat het document afgeleverd door de gevangenis van Mitrovica door de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen onderzocht werd zowel in de veronderstelling dat het om een vonnis zou gaan als in de veronderstelling dat het een gevangenisbriefje betreft; dat volgens verzoeker het geenszins om een vonnis gaat, maar wel degelijk om een gevangenisbriefje; dat de motivering, uitgaand van de hypothese dat het een vonnis betreft, met andere woorden overbodig is en derhalve buiten beschouwing kan worden gelaten; dat als gevangenisbriefje het stuk wordt verworpen omdat het enkele belangrijke gebreken vertoont, inzonderheid de informatie in verband met de strafuitspraak en de exacte benaming van het veroordelend gerecht volgens de beroepscommissie te onvolledig zijn; dat luidens de door verzoeker ter zitting neergelegde vertaling hij "door het gerechtshof van Mitrovica" veroordeeld is wegens "vrijwillige propaganda van art. 133-134"; dat welke rechtbank van Mitrovica de veroordeling heeft uitgesproken en op grond van welk wetboek hij werd veroordeeld niet wordt gepreciseerd; dat de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen de inhoud van het voorgelegd document niet heeft miskend, toen ze er op grond van die belangrijke lacunes iedere bewijswaarde aan ontzegde; dat bij verwerping ervan de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen niet dient aan te tonen dat de voorgebrachte bewijsstukken vals zijn, maar het volstaat duidelijk aan te geven waarom ze naar haar oordeel onvoldoende bewijskracht bezitten; dat om aan te tonen dat zijn familie in Kosovo nog steeds wordt gevisieerd, verzoeker het Kosovo Daily Report van 19 juni 1996 neerlegde, in welke publicatie gewag wordt gemaakt van een incident waarbij een familielid, met name M. H. was betrokken; dat de Vaste

Beroepscommissie voor vluchtelingen, zonder de grenzen van haar appreciatiebevoegdheid te overschrijden, uit de vermelding in de nieuwsbrief dat het slachtoffer in Pristina was geslagen "omdat hij inwoner van Mitrovica was" heeft kunnen afleiden dat dit voorval niet bewees wat verzoeker er meende in te onderkennen namelijk dat zijn familie door de autoriteiten werd vervolgd; dat uit geen enkel dossierstuk kan worden afgeleid dat verzoeker zich voor de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen op de erkenning van zijn broer als vluchteling heeft beroepen; dat zo ter zitting het Report n/ 174 werd neergelegd, niet in het minst werd verduidelijkt hoe de erin beschreven feiten van aard waren op een persoonlijke vervolging in hoofde van verzoeker te wijzen; dat bij ontstentenis van enige toelichting daaromtrent de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen dit rapport als niet terzake dienend buiten beschouwing heeft kunnen laten, temeer daar de erin beschreven feiten dateren uit een periode - december 1993- toen verzoeker zijn land al was ontvlucht en in Duitsland verbleef; dat verzoeker bezwaarlijk kan ontkennen dat latere verklaringen onder meer wat zijn functie binnen het LDK en een terugkeer naar Kosovo betreft flagrant eerdere antwoorden tegenspraken; dat de voorstelling alsof het oorspronkelijk verhaal enkel nader werd toegelicht, doch niet tegengesproken niet opgaat; dat het tweede middel niet gegrond is;

4.3.1. Overwegende dat verzoeker in zijn laatste memorie een nieuw middel aanvoert dat niet van openbare orde en derhalve niet ontvankelijk is;

5. Over de gegrondheid van het beroep van XXX

5.1. Overwegende dat verzoekster stelt dat haar het statuut van vluchteling werd geweigerd door de

Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen op grond van de niet-erkenning van haar echtgenoot, dat ze samen met haar echtgenoot op de vlucht is geslagen, nu zij haar man als een goede echtgenoot dient te volgen, dat ze dan ook verwijst naar de motieven aangehaald in het bijgevoegd verzoekschrift; dat ze zodoende beoogt onmiskenbaar aan te tonen dat de te haren opzichte genomen beslissing onwettig is, want het is gesteund op een onwettige beslissing, met name deze ten aanzichte van haar man genomen;

5.2. Overwegende dat de afwijzende beslissing die ten aanzien van de vrouw werd genomen, steunt op de niet-erkenning van haar echtgenoot; dat de verwerping van het beroep van deze laatste dan ook de verwerping van het beroep van zijn echtgenote meebrengt,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De zaken nrs. A. 79.019/XIV-845 en A. 79.020/XIV-847 worden gevoegd.

Artikel 2.

De beroepen worden verworpen.

Artikel 2.

De kosten van de beroepen, bepaald op veertienduizend frank, komen ten laste van de verzoekende partijen, ieder voor de helft.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare
terechtzing, op zeventwintig februari
tweeduizendeen, door :

de HH.	A. BEIRLAEN,	kamervoorzitter,
	K. VANHOUTTE,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VANHOUTTE.

A. BEIRLAEN.